

Επιπρόσθετα ο δημόσιος διάλογος που διεξάγεται σε όλα τα μέσα ενημέρωσης αναφορικά με την κρίση είναι τις περισσότερες φορές ανάλυση συμπτωμάτων και περιγραφή συγκυριακών αιτιών παρά ιστορική, κοινωνιολογική και οικονομική ερμηνεία της παρούσας τραγικότητας. Γιατί συμβαίνει αυτό; Δεν υπάρχουν καταρτισμένοι αναλυτές και επιστήμονες με διεισδυτική ματιά; Τουναντίον βρίθει ευτυχώς ο τόπος. Δεν τους επιτρέπεται να εκφραστούν; Ούτε κι' αυτό είναι αλήθεια.. Τότε τι; Αναπάντητο ερώτημα...

Υπάρχουν πολλές μελέτες, αναλύσεις, δοκίμια επιστημονικής διερεύνησης που στο παρελθόν απολάμβαναν τη μέγιστη εγκυρότητα και απήχηση ακόμα και σ' αυτόν τον «μέσο Έλληνα».

Σ' αυτό το άρθρο θα εντοπίσω, ανάμεσα σε πολλά, τρία μεγάλα ιστορικοκοινωνικά θεμελιώδη προβλήματα που η μορφή τους, πιο ήπια στο παρελθόν, έχει στο παρόν μετατραπεί σε αποκρουστική και καταστροφική. Το πρώτο έχει χαρακτήρα ιστορικοκοινωνικό, το δεύτερο, όπως θα φανεί, οικονομικοπαραγωγικό και το τρίτο πολιτικό.

A) το πρόβλημα της ανορθολογικής σχέσης πληθυσμού και γεωγραφικής έκτασης

της χώρας.

Η αντιπαραγωγική αυτή σχέση άρχισε να σχηματίζεται αμέσως μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Όχι μόνο οικονομικοί λόγοι αλλά και πολιτικοί όπως ο εμφύλιος σπαραγμός, οδήγησαν μεγάλες μάζες πληθυσμού στη λήψη της απόφασης να εγκαταλείψουν τις γενέθλιες περιοχές τους και να κατευθυνθούν προς την πρωτεύουσα η οποία καλλιεργούσε προσδοκίες και κατά κάποιο τρόπο υπόσχονταν ευημερία. Η εκβιομηχάνιση έστω και στις πιο ωχρές εκδοχές της αντάμοιβε καλύτερα τους εργάτες στις επιχειρήσεις από την εξωντωτική και δαπανηρή πολύωρη εργασία στη μικροιδιοκτησία της γης ή την ορεινή κτηνοτροφία. Επιπρόσθετα υπήρχαν και οι πολιτιστικές και καλλιτεχνικές παροχές και προσφορές στην πρωτεύουσα που προσέλκυαν σαν μαγνήτης τον επιρρεπή και ανοιχτόκαρδο Έλληνα. Έτσι σχηματίστηκε το φαινόμενο της αστυφυλίας όπως ονομάστηκε στην Ελλάδα και της ταυτόχρονης απογύμνωσης της επαρχίας.

Με την πάροδο της δεκαετιών σήμερα βρισκόμαστε στο εξής τραγικό έως και γελοίο αποτέλεσμα: Το 50% σχεδόν του πληθυσμού ενδημεί στην Αττική δηλαδή στο 2,8% της γεωγραφικής έκτασης της χώρας. Αλλά αυτός ο δείκτης είναι μόνο γενικός και απροσδιόριστος νοήματος όταν απλά αναφέρεται χωρίς το περιεχόμενο του. Είναι ένας δείκτης που παράγει πλείστους άλλους ακόμα πιο καταστροφικούς για την ανάπτυξη ενός έθνους και για την επίτευξη της κοινωνικής ευημερίας.

Για παράδειγμα παράγωγοι δείκτες όπως **της κεφαλαιακής συγκέντρωσης** ο οποίος βρέθηκε να είναι 75% στο λεκανοπέδιο, ή αυτός της **συγκέντρωσης του επιστημονικού δυναμικού** ο οποίος είναι 68%, ή ο δείκτης **παραγωγής του πολιτιστικού και επιστημονικού προϊόντος** ο οποίος αγγίζει το 90% ή αυτός των **οικονομικών ανταλλακτικών δραστηριοτήτων** που φθάνει το 73% και τόσων άλλων φαινομένων υπέρ συγκέντρωσης τα οποία φθάνουν τα όρια της παράνοιας για την σύγχρονη ψηφιακή τεχνολογική εποχή του διαδικτύου του 21ου αιώνα. Αλλά το τραγικότερο όλων είναι ότι το 2,8% του λεκανοπεδίου δεν διαθέτει κανένα

Τα τρία μείζονα προβλήματα που ούτε αντιμετωπίζονται ούτε και αναφέρονται

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Σάββατο, 21 Οκτώβριος 2017 09:09 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 21 Δεκέμβριος 2017 19:43

φυσικό ή άλλο πόρο που θα δικαιολογούσε την κατάληψη του από τους “επαρχιώτες”. Αντίθετα αυτοί βρίσκονται πλεονάζοντες και αναξιοποίητοι στην υπαίθρο χώρα. Η υπέρ συγκέντρωση όλων των παραγόντων, κοινωνικών και οικονομικών, στην Αθήνα, δημιουργεί ταυτόχρονα ένα

γίγαντιαίο κοινωνικό κόστος των συναλλαγών

, των μετακινήσεων, των διεκπεραιώσεων, που αναμφισβήτητα ξεπερνά οιονεί και μακροπρόθεσμα κάθε κοινωνικό όφελος.

Με όρους οικονομικής ανάλυσης το ζήτημα γίνεται ακόμα πιο επιβλαβές εθνικά. Η συμμετοχή της Αττικής στο σχηματισμό του ΑΕΠ ξεπερνάει το μισό ενώ μερικές περιφέρειες από τις δεκατρείς είναι οικονομικά αόρατες όπως η Ήπειρος για παράδειγμα η οποία συμμετέχει στο ΑΕΠ μόλις με ένα τοις εκατό.

Όσο και αν **ψάξει κανείς σε όλες τις 202 + χώρες του πλανήτη** δεν θα βρει αυτήν την θηριώδη ανισοκατανομή πληθυσμού, πόρων και γεωγραφικής έκτασης.

Η Αθήνα είναι **η πρώ τη παγκοσμίως** σε συγκέντρωση πληθυσμού στην πρωτεύουσα σε σχέση με το σύνολο του πληθυσμού. Αν προσθέσουμε και την περιοχή της Θεσσαλονίκης τότε έχουμε το αποτρόπαιο αποτέλεσμα ότι σε μία χώρα μοναδική σε φυσικό και γεωλογικό πλούτο όπως είναι η Ελλάδα, το 70% του πληθυσμού συνθλίβεται σε δύο μόνο πόλεις και στο 5% της έκτασης!

Τα τρία μείζονα προβλήματα που ούτε αντιμετωπίζονται ούτε και αναφέρονται

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Σάββατο, 21 Οκτώβριος 2017 09:09 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 21 Δεκέμβριος 2017 19:43

Πως είναι δυνατόν αυτή η πρωτοφανής ιστορικά κατάσταση να μη γεννήσει μία και δύο και πολλές ακόμα κρίσεις στο διάβα του χρόνου; Η τραγικότητα μεγενθύνεται αν σκεφτεί ο σύγχρονος Έλληνας ότι κάποτε όχι πολύ μακριά από το σήμερα, με ιστορικούς όρους, ο Ελληνισμός ήταν εξαπλωμένος από την Κορνούαλη έως την κεντρική Ανατολή και πιο πρόσφατα από την Μασσαλία έως την Αλεξάνδρεια. Πως τα καταφέραμε έτσι;

Πως μπορεί να ονομαστεί το φαινόμενο αυτό; Κοινωνική κατάσταση, οικονομικό γεγονός, ιστορική νομοτέλεια, μοίρα; Όπως και αν λεχθεί το νόημα που περιέχει είναι μόνο καταστροφικό. Η Ελλάδα δεν μπορεί να ταυτισθεί μόνο με την πρωτεύουσα.

Εφόσον στο παρελθόν βιώσαμε οδυνηρά την αποβιομηχανοποίηση, την αποεπένδυση, την αποαγροτοποίηση και τον αστικό υδροκεφαλισμό τα τελευταία είκοσι χρόνια, δηλαδή από το 1997 που ο δημόσιος δανεισμός ετίθετο με ενδοευρωπαϊκούς όρους, και εντεύθεν, το εξωτερικό χρέος που στην θεμελιώδη βάση του είναι αποτέλεσμα της οικονομικής γιγαντιαίας ασυμμετρίας, ήρθε και έπνιξε κάθε παραγωγική ικμάδα.

Δείτε το με πολύ απλούς αλλά αρκούντως κατανοητούς όρους. Οι δημόσιες δαπάνες, δηλαδή τα δημόσια έξοδα, για μία περιφέρεια της χώρας έστω της Αν. Μακεδονίας και Θράκης αν συγκριθούν με τα δημόσια έσοδα που επιτυγχάνονται από την ίδια περιφέρεια υπολοίπονται οικτρά λόγω της ισχνης παραγωγικής ικανότητας του οικονομικού αυτού χώρου. Για να καλυφθεί αυτό το περιφερειακό έλλειμμα οι κυβερνήσεις μέχρι σ' ένα βαθμό μετέφεραν χρηματοοικονομικούς πόρους διαπεριφερειακά. Καμμία περιφέρεια δεν κατέγραφε πλεόνασμα που ενδεχομένως να δικαιολογούσε κάποιες μικρές υπερβολές. Αυτό όμως είχε ως αποτέλεσμα να γιγαντώνεται το δημόσιο έλλειμμα απειλώντας κάθε κυβέρνηση.

Τα τρία μείζονα προβλήματα που ούτε αντιμετωπίζονται ούτε και αναφέρονται

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Σάββατο, 21 Οκτώβριος 2017 09:09 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 21 Δεκέμβριος 2017 19:43

Οι κυβερνήσεις ευρίσκοντο πάντα **στο ακόλουθο δίλημμα**. Ή θα έπρεπε να σταματήσουν τις δημόσιες δαπάνες που υπερέβαιναν τα έσοδα ανά περιφέρεια ή θα έπρεπε να προβαίνουν σε δανεισμό είτε εσωτερικό είτε εξωτερικό. Η μείωση όμως των περιφερειακών δημόσιων παροχών στο ύψος των εσόδων ταυτόχρονα ερμηνεύεται και ως

ελαχιστοποίηση της πολιτικής επιρροής

του κόμματος που κυβερνά στην εν λόγω περιφέρεια. Κάτι που όλες οι κυβερνήσεις απεχθανόταν, μικροκομματικά δρώντας. Μετά από το χρονικό ορόσημο που ανέφερα και μετά κυρίως την είσοδο της χώρας στην Ευρωζώνη, η πρόσβαση στις διεθνείς δανειοδοτικές αγορές κατέστη και εύκολη και φθηνή. Οι κυβερνήσεις ανακουφίστηκαν γιατί βλέποντας την ισχυρή ασπίδα της Γερμανίας που δρούσε κατά τρόπο που ενίσχυε το ενιαίο νόμισμα στις διεθνείς αγορές έχασαν κάθε ενδοιασμό να αυξήσουν τα δημοσιονομικά ελλείμματα πολλαπλασιάζοντας τις δημοσιοϋπαλληλικές θέσεις “απασχόλησης”. Ταυτόχρονα παράτησαν κάθε προσπάθεια έστω και ατελή για να περιορίσουν το δημοσιονομικό έλλειμμα, όχι στο ιδανικό σημείο του 60% που απαιτούσε το Μάαστριχτ αλλά ακόμα και σ' αυτό το 100% του ΑΕΠ. Τα ξέφρενα πάρτι άρχισαν και κρατούσαν μέχρι πρωΐας αφού άλλοι πλήρωναν.

B) Το πρόβλημα της μετάλλαξης του οικονομικού χώρου και ο υφεσιοπληθωρισμός.

Τα πράγματα στην ελληνική οικονομία σήμερα δεν έχουν καμμία ομοιότητα με ό,τι ίσχυε κατά την δεκαετία του '90. Πριν από εικοσιεφτά χρόνια υπήρχαν ακόμα βάσεις και οικονομικές απασχολήσεις που έθεταν σε ταχύτατη κίνηση τις προσδοκίες των Ελλήνων. Οι μεταρρυθμίσεις που ξεκίνησαν δειλά και στις δομές και στους δημόσιους οικονομικούς θεσμούς αυτήν την δεκαετία δυστυχώς δεν ολοκληρώθηκαν λόγω της κατάκτησης του τροπαιού του ενιαίου νομίσματος. Αντί η ημερομηνία εισόδου μας στην Ευρωζώνη να θεωρηθεί ως η αφετηρία για διαρθρωτικές και δομικές αλλαγές στον τρόπο χωρικής και οικονομικής διακυβέρνησης της χώρας θεωρήθηκε ως νικηφόρος τερματισμός. Φυσικά το άριστο θα ήταν οι τότε κυβερνήσεις του Κ. Σημίτη, να λάβουν το κόστος της εξομάλυνσης των διαρθρωτικών σκληρήσεων, όπως ο υδροκεφαλισμός για παράδειγμα, και μετά να αιτηθούμε ένταξη στην Ευρωζώνη, αλλά το ιδανικό της κομματικής επανεκλογής θριάμβευσε έναντι όλων των άλλων.

Το διάστημα που μεσολάβησε ήταν αρκετό για να ωριμάσει μία νέα γενιά που τότε, τέλος δεκαετίας του '80, αρχές δεκαετίας του '90, ήταν νεογέννητη. Η σταδιακή ελαχιστοποίηση των μεταποιητικών δραστηριοτήτων, των αγροτικών καλλιεργειών και των βιοτεχνικών εξειδικεύσεων, δεν είχαν μόνο δυσμενή οικονομικά αποτελέσματα αλλά το τραγικότερο είναι ότι μία ολόκληρη γενιά έχει αποϊδικευθεί και έχει εξωστρακιστεί από τον παραγωγικό χώρο. Οι ανθρώπινες δεξιότητες που απαιτούσαν παραγωγικοί χώροι όπως η υποδηματοποιία, τα ναυπηγεία, η υφαντουργία, κλπ, σήμερα δεν υπάρχουν. Μία ολόκληρη γενιά έχει μειωμένες παραγωγικές ικανότητες και το μέρος εκείνο που διακρίνονταν στον επιστημονικό χώρο δυστυχώς έχει μεταναστεύσει στο εξωτερικό μεγεθύνοντας την καταστροφή. Αντίθετα οι υπηρεσίες εξυπηρέτησης των ξένων τουριστών, που κάποτε θωρούνταν υποτίμηση των ικανοτήτων του ανθρώπινου δυναμικού, καθώς και οι υπηρεσίες του πάγκου, σήμερα σημειώνουν έξαρση και κυριαρχούν. Αλλά και το τουριστικό προϊόν, που από πολλούς θεωρείται η “ βαριά βιομηχανία” μας είναι οικτρά άνισα κατανομημένο. Τα ακαθάριστα έσοδα που προκύπτουν απ' αυτό, κάπου 14-15 δις., ανά έτος κατά 90% απορροφούνται από **τις πέντε γνωστές περιοχές** που είναι τουριστικά δημοφιλέστερες.

Η **αλλαγή του παραγωγικού μοντέλου** που πολλοί δημοσιολογούντες απαγγέλουν ανώδυνα και ανέξοδα θα πρέπει να έχουν υπ' όψιν τους ότι είναι μία διαδικασία που απαιτεί συγκεκριμένες και σκληρές προϋποθέσεις. **Κεφαλαίοι πιστωτικοί πόροι, κατάλληλο ανθρώπινο νεανικό δυναμικό, τεχνογνωσία και τεχνολογία, διασπορά ανθρωπίνων πόρων, παραγωγικές επενδύσεις, αποτελεσματική δημόσια διοίκηση, αναπτυξιακός περιφερειακός και χωροταξικός προγραμματισμός** και άλλες πολλές. Τίποτα απ' αυτά δεν υπάρχει σήμερα εδώ, στην ομορφότερη πατρίδα του κόσμου.

Πρέπει νομίζω να καταστεί σε όλους συνείδηση ότι η νέα οικονομική και κοινωνική δομή που έχει ανάγκη η χώρα, σε κλαδικό και τομεακό επίπεδο δεν είναι ούτε ο τομέας των κατασκευών και κατοικιών που κάλυπτε το 40% του δευτερευμένου τομέα, ούτε του λιανικού εμπορίου που ξεπερνούσε το 50% της ελεύθερης απασχόλησης, κυρίως στο κλάδο του έτοιμου ενδύματος, ούτε και της παρασιτικής εμπορίας των αγροτικών προϊόντων μέσω του κυκλώματος των μεσαζόντων.

Τα πράγματα είναι πολύ πιο απαιτητικά και αφορούν σε κατευθύνσεις που τα πεδία τους σχετίζονται με την **παραγωγή διεθνώς εμπορεύσιμων προϊόντων**. Αλλά για την ικανοποίηση αυτών των απαιτήσεων χρειάζονται πρωτοπόρες κοινωνικές και επιστημονικές ομάδες ισχύος με γνώση και δύναμη που θα αναλάβουν ηγήτορα ρόλο. Χρειάζονται ιδιωτικές επενδύσεις που θα αναδείξουν μία νέα τάξη εθνικά υπεύθυνη, οικονομικά αποτελεσματική και κοινωνικά δίκαιη. Και προ πάντων μία νέα πολιτική δομή πολιτικών προσωπικοτήτων που θα έχει την ικανότητα να αποστασιοποιείται από το μικροσυμφέρον της επανεκλογής και να σχεδιάζει σήμερα το μέλλον. Να πετύχει με λίγα λόγια

η εθνική τιμή των προϊόντων που παράγονται να είναι χαμηλότερη της διεθνούς τιμής

και όχι το αντίθετο όπως συμβαίνει σήμερα και πάντα!

Αντίθετα εκείνο που απασχολεί την καθημερινότητα των πολιτικών και των μαζικών τηλεοπτικών δημοσιογράφων, επειδή δεν θέλουν να μειώσουν τον αριθμό των ακροατηρίων και των τηλεθεατών τους, είναι η μείωση των μισθών, των συντάξεων και των απολαβών και γενικά των νομισματικών αμοιβών. Αλλά όσο σημαντικός και αν θεωρείται ο τομέας αυτός είναι τραγικό να αφήνεται η διαχείριση του στους εκφωνητές μαζικού λόγου. Αυτοί είναι δεσμευμένοι και υποχρεωμένοι από την ίδια τη θέση τους να εκφράσουν την ενστικτώδη αγανάκτηση των πολιτών που εισπράτουν συνεχώς μειωμένες συντάξεις. Αν δούμε όμως την πραγματικότητα στην ολότητα της τότε κάτι εντελώς διαφορετικό θα εμφανισθεί.

Εκείνο που ενδιαφέρει τον κάθε άνθρωπο σε κάθε χώρα και σ' ολόκληρο τον πλανήτη δεν είναι ο ονομαστικός μισθός ή η σύνταξη. Είναι αντίθετα **η αγοραστική δύναμη** που διαθέτει. Και η αγοραστική δύναμη είναι μία εξίσωση στην οποία συμμετέχει και **το επίπεδο των τιμών**

Δεν μ' απασχολεί καθόλου στην πραγματικότητα αν ο μισθός μου είναι 5 ή 10 ή 100 χιλιάδες ευρώ ή 100 ευρώ. Ή καλύτερα μ' απασχολεί κατά ένα μέρος. Κατά ένα άλλο μέρος ουσιαστικότερο μ' ενδιαφέρει το επίπεδο των τιμών που μου προσφέρεται και μάλιστα εκείνο των **βασικώ ν** καταναλωτικών αγαθών, που προσδιορίζονται από την στέγαση, την ένδυση, την διατροφή, την εκπαίδευση, την μετακίνηση, την υγεία και λιγώτερο την ψυχαγωγία. Αν οι τιμές αυτών των αγαθών και υπηρεσιών είναι λογικές σε συνάρτηση με τον ονομαστικό μου μισθό ο οποίος βεβαίως συμμετέχει στη διαμόρφωση τους και κυρίως ακολουθούν τις **αυξομοιώσεις του** τότε η οικονομική μου ισορροπία δεν μεταβάλλεται. Αν όμως συμβαίνει το αντίθετο όπως συμβαίνει σήμερα στην Ελλάδα δηλαδή **τραγική μείωση** του επιπέδου των αμοιβών εργασίας (που αποτελεί μέρος του επιπέδου των τιμών) και συντάξεων και **σημαντική αύξηση** του επιπέδου των τιμών **των βασικώ ν αγαθώ ν και υπηρεσιώ ν** τότε ομιλούμε για μια **τεράστια κοινωνική ανηθικότητα**.

Γιατί η μείωση του εργασιακού κόστους όταν δεν μειώνει το επίπεδο των τιμών τότε ασφαλώς αυξάνει τα περιθώρια των κερδών. Είναι πρωτογενώς φυσικό η ανηθικότητα αυτή να δημιουργήσει εξστραμιστικές καταστάσεις τόσο κοινωνικού όσο και πολιτικού χαρακτήρα.

Αν τα επιχειρηματικά μικτά περιθώρια κερδών προσαρμόζονταν όπως και οι αμοιβές για να αποπληρωθεί το δημόσιο χρέος τότε θα θεωρούσαμε ότι υπάρχει οικονομική ηθική και η συμμετοχή στην αντιμετώπιση της κρίσης θα ήταν μαζική και η χρονική περίοδος της πολύ μικρότερη. Αντίθετα οι κοινωνικές ομάδες ισχύος διατηρούν τις θέσεις τους στον οικονομικό χάρτη του κέρδους και αυτοί που αποδυναμώνονται έως την περιθωριοποίηση είναι η μεσαία τάξη, άνω και κάτω, δηλαδή οι προσφέροντες μισθωτή εργασία και κοινωνικές υπηρεσίες. Και δυστυχώς αυτή η κυβέρνηση που εκ της φύσεως και εκ του συντάγματος είναι εντεταλμένη να θεσπίζει κανόνες ηθικής κοινωνικής κατανομής κερδών και ζημιών, τάσσεται με το μέρος των ισχυρών και της ανήθικης κατανομής παρά το γεγονός ότι βαυκαλιζεται για την αριστερή της αριστεία!

Εκείνο που είναι ηθικώς και κοινωνικώς επιβεβλημένο να πράξει είναι να αντιμετωπίσει τις δυσλειτουργίες και **τις ολιγοπωλιακές ή και μονοπωλιακές καταστάσεις** που υπάρχουν στους σχετικούς τομείς. Και οι δυσλειτουργίες αυτές σχετίζονται με την απουσία οικονομικών δομών υγιούς ανταγωνισμού. Αυτές οι διαπιστώσεις δεν είναι ούτε νέες ούτε πρωτοειπωμένες. Έχουν λεχθεί χιλιάδες φορές και σε όλους τους τόνους αλλά δυστυχώς στην Ελλάδα δεν υπάρχει αποτελεσματική διοίκηση και πολιτική βούληση να πατάξει τα φαινόμενα της υπέρ συγκέντρωσης της προσφοράς και της αισχροκέρδειας. Αν θα ήθελε η κυβέρνηση να αποδείξει την αριστερή της κατεύθυνση ιδού πεδίων δόξης λαμπρόν. Πως μπορεί να ανέχεται η δημόσια διοίκηση που θεωρείται εργαλείο της κυβερνητικής εξουσίας βασικά αγαθά και υπηρεσίες που στην αναπτυγμένη Ευρώπη κοστίζουν 10 ευρώ για παράδειγμα στην Ελλάδα της αύξουσας φτώχειας να κοστίζουν 13.!! Σε αντίθεση με όλες τις οικονομικές θεωρίες και τις επιστημονικές σχετικές μελέτες τα κύματα των υφέσεων και των κρίσεων επιδρούν πειστικά και επί του επιπέδου των τιμών. Στην Ελλάδα συμβαίνει να καταγράφεται ένα παράξενο και ανορθολογικό φαινόμενο βάση του οποίου ενώ μειώνεται ραγδαία το εθνικό και ατομικό εισόδημα, ταυτόχρονα αυξάνεται το επίπεδο των τιμών των βασικών αγαθών και υπηρεσιών. Θα μπορούσε να ονομαστεί **τερατουργικά υφεσιοπληθωρισμός** και να μελετηθεί επισταμένως τουλάχιστον στην θεμελιώδη αιτιολογία του.

Σε ένα μέρος των αξιωματούχων του ΔΝΤ, υπάρχει η άποψη ότι αυτό θα πρέπει να συμβαίνει για να αυξηθούν τα κέρδη της προσφοράς προκειμένου να αυξηθούν σε δεύτερο χρόνο οι επενδύσεις που θα φέρουν θέσεις εργασίας, εισόδημα και κατανάλωση...Δυστυχώς όμως η διεθνής εμπειρία έχει αποδείξει ότι αυτού του είδους ο οικονομικός αυτοματισμός (θατσερισμός - ρηγκανισμός) δεν λειτουργεί ειδικά σε χώρες απ' όπου απουσιάζει ένα ισχυρό πλέγμα θεσμών και βιώνουν την αβεβαιότητα της κρίσης.

Γ) Τα κόμματα, ο κομματισμός και ο πολιτικός υπέρ συγκεντρωτισμός.

Το τρίτο μεγάλο και θεμελιώδες πρόβλημα που καταξοσχίζει την σημερινή κοινωνία είναι ο “κομματισμός”. Ένα φαινόμενο απόκτησης και άσκησης εξουσίας που χρησιμοποιεί την έννοια του κοινοβουλευτικού κόμματος κατ' επίφαση και καταχρηστικά. Με τον ισχυρισμό αυτό δεν εννοώ τίποτα περισσότερο από το ότι τα κόμματα- πλην ίσως ενός , περιθωριακού χαρακτήρα – δεν συγκροτούνται από ενεργά μέλη ούτε από δημοκρατικές διαδικασίες εσωτερικής οργάνωσης. Δεν εξετάζω αν αυτό, ύπαρξη κόμματος με δημοκρατία και παραγωγή ιδεών και αξιών, συνέβη ποτέ στην Ελλάδα αλλά αν το έκανα θα έλεγα πως ναι συνέβη έστω και περιοδικά, εξετάζω το γεγονός ότι ο εφημιστικός όρος “κόμμα” καλύπτει συμφέροντα ανθρώπινων ομάδων που τυχαία, συγκυριακά ή εκ σχεδίου, βρέθηκαν στις πρώτες γραμμές της πολιτικής τάξης.

Επαγγελματοποιήθηκαν και πορίζονται από το πεδίο αυτό δίδοντας αναφορά στις εκάστοτε ηγετικές ομάδες και όχι στους σκοπούς και τα σχέδια, στην ιδεολογία και στις αξίες που επικαλέστηκαν για να εκλεγούν. Με άλλα λόγια τα κόμματα που σύμφωνα με την πολιτική θεωρία αποτελούν μικρές ή μεγάλες ανθρώπινες συλλογικότητες με καταστατική οργάνωση, αξίες, στόχους και πολιτικό πρόγραμμα συντήρησης ή αλλαγής των κοινωνικών δεδομένων, δηλαδή συνθέτουν λειτουργικούς κοινωνικοπολιτικούς θεσμούς, απαραίτητους για την λειτουργία της δημοκρατίας, δεν υπάρχουν στην Ελλάδα. Αντ' αυτών υπάρχουν επαγγελματοποιημένες ηγετικές ομάδες που εναλλάσσονται στα νομιναλιστικά “κομματικά” κελύφη ανάλογα με τις σκοπιμότητες που προκύπτουν από την αναγκαιότητα της επανεκλογής, και διαδέχονται η μία την άλλη. Στην ουσία θυμίζουν Διοικητικά Συμβούλια εταιριών που εξασφαλίζουν προνόμια στους απαιτητικούς πελάτες/ μετόχους για να μη μετακινηθούν σε άλλους χώρους. Και τα προνόμια αυτά δεν είναι κάτι άλλο από υποσχέσεις εργασιακής αποκατάστασης στο χώρο που ελέγχουν ως κυβερνήσεις δηλαδή στο κράτος και στη δημόσια διοίκηση. Προνόμια λήψης δημοσίων έργων, κρατικών προμηθειών κλπ, κλπ. Με τον τρόπο αυτό εξασφαλίζουν ίσως μια ακόμα επανεκλογή στην εξουσία αλλά έτσι δυστυχώς ένα μεγάλο μέρος του κοινωνικού χώρου εκμαυλίζει και εκμαυλίζεται ηθικά και λειτουργικά.

Όλα αυτά είναι φαινόμενα δομών **υπέρσυγκεντρωτισμού και πολιτικού ολιγαρχισμού**. Αν θα ήθελε η Ελλάδα να αντιμετωπίσει μία και καλή αυτήν την ιστορική τραγωδία θα πρέπει να χαράξει ένα δικό της δρόμο ριζικής αναμόρφωσης της κοινωνίας. Να υιοθετήσει

ένα κανονιστικό πλαίσιο που θα εισάγει

κίνητρα για διασπορά των πόρων

και

αποκέντρωση των μηχανισμών λήψης

αποφάσεων. Ορθολογική κατανομή του ανθρώπινου δυναμικού σε ολόκληρη την επικράτεια με ταυτόχρονη

ανύψωση των περιφερειών σε κέντρα πολιτικής διακυβέρνησης.

Δεν είναι δυνατόν ένας υπάλληλος υπουργείου κάπου στη Μεσογείων ή στο Σύνταγμα να γνωρίζει καλύτερα τις τοπικές ανάγκες σχεδιασμού και προγραμματισμού από έναν δημόσιο αξιωματούχο στα Ιωάννινα, στην Καβάλα ή στην Καλαμάτα. Οι περιφέρειες δεν είναι μόνο τυπικές γεωγραφικές οντότητες. Είναι πρωτίστως

αναπτυξιακές μονάδες πολιτικής διακυβέρνησης

. Οφείλουν να μετατραπούν σε

πόλους κοινωνικής ανάπτυξης

και παραγωγής κέθε είδους υπαρκτού προϊόντος. Αγροτικού, βιομηχανικού, πολιτιστικού, εκπαιδευτικού, και ο,τιδήποτε άλλου.

Δεν είναι εδώ ο κατάλληλος χώρος για να αναπτυχθεί πλήρως το θέμα αλλά αν το δει κανείς ιστορικά, θα θυμηθεί ότι κάθε περιφέρεια της χώρας έχει τη δική της ιστορική διαδρομή. Η Πελοπόννησος, (το Δεσποτάτο του Μωρέως), η Δυτική Ελλάδα, με τις πλούσιες παροικίες στην Βιέννη, τη Μασσαλία, την Τεργέστη, την Βενετία, η Μακεδονία με τον πλούσιο πολιτισμό και την κυριαρχία στα Βαλκάνια, η Θεσσαλία με τις πρωτοβιομηχανικές της αποδόσεις, κλπ. κλπ. Η αναγκαία **επανάκτηση της οικονομικής και πολιτισμικής ταυτότητας της Περιφερειακής Χώρας** με

ταυτόχρονη απόκτηση

πολιτικής διακυβέρνησης

θα αποτολέσει όχι ένα βήμα για την έξοδο από την κρίση αλλά ένα εφελτήριο εκτίναξης προς την ανάπτυξη. Θα αποσυμφορηθεί το Κέντρο και θα αναζωογονηθεί η Περιφέρεια.

Γιατί σε όλες τις αναπτυγμένες χώρες του κόσμου η κοινωνική ανάπτυξη έρχεται όταν στις διαδικασίες της συμμετέχει ο μεγαλύτερος δυνατός αριθμός των πολιτών και όχι μία φρικτά μικρή μειοψηφία. Αντίθετα στην Ελλάδα της κρίσης μία μικρή πολιτική ολιγαρχία πενήντα -εκατό ανθρώπων του κυβερνητικού κόμματος, έχει "αναλάβει" το έργο της εξόδου απ' αυτήν όταν αντίθετα σύμπασα η δημιουργική κοινωνία όφειλε να έχει τον ρόλο της εκ των θεσμών προερχόμενο.

Τα τρία μείζονα προβλήματα που ούτε αντιμετωπίζονται ούτε και αναφέρονται

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Σάββατο, 21 Οκτώβριος 2017 09:09 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 21 Δεκέμβριος 2017 19:43

Γιατί ανάπτυξη με δυτικού τύπου κριτήρια και όχι ανατολικού, σημαίνει **“η μεγαλύτερη δυνατή ευημερία του μεγαλύτερου δυνατού αριθμού ανθρώπων**
” και όχι τίποτ' άλλο.

Το πρόγραμμα αυτό της ορθολογικής διασποράς και αξιοποίησης των πόρων δεν είναι ούτε αριστερού ούτε δεξιού χαρακτήρα. Οποιαδήποτε πλευρά το εφάρμοζε θα είχε μόνο να κερδίσει και κυρίως η ελληνική κοινωνία. Το πρόγραμμα όμως για την δημοκρατικοποίηση του πολιτικού ολιγαρχισμού και την ανάδειξη πολιτικών κέντρων διακυβέρνησης ανά την επικράτεια ασφαλώς και έχει μία ταυτότητα η οποία θα μπορούσε να ονομαστεί οικονομικά αποδοτική και κοινωνικά οφέλιμη παρά αριστερή ή δεξιά.

Κουρματζής Θανάσης

Οικονομολόγος / Στατιστικός / Συγγραφέας

(6944 255191)